

7.1.2005/12 HFD:2005:1

Jaktlagen - Undantag från fredningstiden - Förhindrande av skador - Habitatdirektivet - Lodjur

Diariernr: 1048/1/04

Givet: 7.1.2005

Liggare: 12

Ansökan om undantag från fredningstiden kan avgöras på grund av 41 § 2 mom. jaktlagen. Förutsättningarna för meddelande av undantag från fredningstiden enligt nämnda moment skall tolkas med beaktande av systemet i 2 och 28 § jaktförordningen samt stadgandena i habitatdirektivet.

Jaktlagen 10 § 2 mom., 37 § 1 mom. och 41 § 2 mom. Jaktförordningen 2 §, 24 § 2 mom., 25 § 3 mom. och 28 § Habitatdirektivet 12 art. 1 a punkten, 16 art. 1 b punkten och bilaga 4 a

Lyhennelmä suomeksi

Ärendets tidigare handläggning

A m. fl. har ansökt om tillstånd att döda tre lodjur. Avsikten har varit att avliva specifika individer som rör sig runt pälsfarmer och att förebygga betydande skada.

Jord- och skogsbruksministeriet har med sitt beslut 5.3.2004 avslagit ansökan med följande motivering:

Lodjuret är en fredad viltart. Jord- och skogsbruksministeriet har också tagit i beaktande att skador som konstaterats vara orsakade av lodjur ersätts av statens medel med stöd av statsrådets förordning om ersättning för skador som orsakats av rovdjur. Eftersom det inte i ansökan eller de till denna bilagda handlingarna har presenterats tillräckliga skäl för avvikelse från fridlysningen av lodjur eller påvisats att någon väsentlig förändring skulle ha inträffat efter den av jord- och skogsbruksministeriet meddelade föreskriften (Dnr 2344/720/2003, 24.9.2003) angående med stöd av jaktlicens eller inom ramen för regional kvot bedriven jakt, har jord- och skogsbruksministeriet konstaterat, att det inte för närvarande föreligger sådana särskilda förutsättningar att tillstånd till avvikelse kunde beviljas för det ansökta området.

Ministeriet har i sitt avgörande tillämpat 41 § 2 mom. i jaktlagen (615/1993) och 25 § 3 mom. i jaktförordningen (666/1993).

Handläggning i högsta förvaltningsdomstolen

A har i sina besvär yrkat att jord- och skogsbruksministeriets beslut upphävs och ansökan

godkänns så att de lodjur som stör pälsfarmerna kan dödas. Utlåtande önskas även om hur många rävvälpar eller minkvälpar som skall gå till spillo för att skadan skall anses oskäligen i förhållande till värdet av det intresse som skyddas.

Som grund för sina yrkanden har A bland annat anfört att pälsdjuren är mycket känsliga för olika störningar i valpningen. Lodjuren är rävens värsta naturliga fiende, och de skador som kan uppstå i valpningen, om farmen besöks av lodjur, kan anses ha mycket stor ekonomisk betydelse för farman i kommunen och särskilt för den enskilde farmaren. Den skada som lodjuren kommer att förorsaka är helt oskäligen i förhållande till värdet av det intresse som skyddas. Eftersom lodjuren besöker farmerna nattetid blir det mycket svårt för farmaren att bevisa att ett dåligt valpresultat beror på lodjuren, och på basis av det kunna få ersättning.

Som mest har man observerat spår av fem olika lodjur under samma dygn på ett litet begränsat område. Under vintern 2003-2004 har inom Närpesnejdens jaktvårdsförenings område (cirka 109 000 hektar) utnyttjats endast en licens på lodjur. Jaktvårdsdistriktet konstaterar att jakten inte inverkar menligt på möjligheten att upprätthålla en tillräcklig skyddsnivå på lodjursstammen, vilket stöds av Vilt- och fiskeriforskningsinstitutets utlåtande. EU-kommisionen har ålagt medlemsländerna att utarbeta skötselplaner för de stora rovdjuren samt att den lokala befolkningens synpunkter skall beaktas.

Pälsdjursfarmningen har en stor betydelse för kommunen; det finns cirka 115 farmar i en så liten kommun. Med beaktande av farmtätheten i området är det också befogat att hålla lodjursstammen på en rimlig nivå.

Jord- och skogsbruksministeriet har avgivit ett utlåtande och anfört bland annat följande:

Rådets direktiv (92/43/EEG) om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter, det så kallade habitatdirektivet, blev förpliktande rätt för Finland när landet blev medlem i Europeiska unionen. Lodjuret finns upptaget i bilaga 4 (a) i habitatdirektivet och är sålunda en djurart av gemenskapsintresse som kräver noggrant skydd, vilket bland annat innebär att avsiktligt dödande av lodjur är förbjudet. I Finland har habitatdirektivet verkställts för i jaktlagen fastställda viltarters del genom jaktlagen (615/1993) och jaktförordningen (666/1993).

I artikel 2 i habitatdirektivet uppställs som mål för direktivet att främja bevarandet av mångfalden i naturen genom att skydda livsmiljöer och vilda djur och växter. Målet är att genom åtgärder som verkställts enligt direktivet säkerställa bevarandet eller återställandet av en gynnsam skyddsnivå för livsmiljöer och vilda djur och växter av gemenskapsintresse. Vid verkställda åtgärder skall ytterligare ekonomiska, sociala och kulturella krav samt regionala och lokala särdrag beaktas.

Målet för jord- och skogsbruksministeriet har varit att lodjursstammen i Finland skall vara livskraftig och skötseln av lodjursstammen ekologiskt, ekonomiskt och socialt hållbar. Ministeriet har återkommande konstaterat att antalet lodjur kan utökas där var det finns lämpliga livsmiljöer, och att stammens täthet för närvarande håller en relativt låg nivå. Å andra sidan har ministeriet poängterat att lodjuret i egenskap av stort rovdjur inte får orsaka

någon region, befolkningsgrupp eller näring oskäligt men.

Jakt på lodjur enligt nu gällande jaktlagstiftning är inte det första alternativet, utan man skall i första hand undersöka huruvida det finns andra lösningar. Först i andra hand undersöks huruvida artens skyddsnivå är gynnsam. Om ingen annan tillfredsställande lösning finns och arten konstateras ha en gynnsam skyddsnivå kan de grunder för avvikelse granskas på vilka jakt kan tillåtas. Situationer där det inte funnits någon annan tillfredsställande lösning och arten har ansetts ha en gynnsam skyddsnivå har jakt på lodjur uttryckligen möjliggjorts genom beslut om jaktlicenser som fattats av antingen jaktvårdsdistrikten eller jord- och skogsbruksministeriet. Jakt är tillåten inom de regioner där lodjursstammarna är starkast eller där lodjursstammarna har orsakat mest skador på näringar eller annan av människor utövad verksamhet.

Jord- och skogsbruksministeriet är skyldigt att följa upp lodjursstammens utveckling och regionala utbredning samt sörja för skyddet av lodjursstammen och stammens gynnsamma skyddsnivå. För att säkerställa detta meddelar ministeriet årligen jaktvårdsdistrikten en föreskrift om den jakt som får bedrivas med stöd av jaktlicens eller inom ramen för regional kvot. Som grund för föreskriften utnyttjas Vilt- och fiskeriforskningsinstitutets årliga utredning, där institutet utgående från sitt vetenskapliga material presenterar sin uppskattning av vissa viltarters stammar före vårens reproduktionsperiod, förändringar i stammarna under reproduktionstiden samt biologiskt hållbara beskattningsmängder. Utgående från denna utredning och annat till buds stående aktuellt material fastställer ministeriet sedan i föreskriften största tillåtna fångstantal, bland annat för lodjuret, för respektive jaktvårdsdistrikt. I föreskriften beaktas behovet av utveckling på såväl riksnivå som lokalt för lodjuret. Så här har man särskilt försökt säkerställa att lodjursstammens gynnsamma skyddsnivå inte under några som helst omständigheter äventyras genom jakt.

Jaktvårdsdistrikten fattar sina beslut om jaktlicenser för lodjur inom ramen för ovannämnda av jord- och skogsbruksministeriet meddelade föreskrift. Jaktvårdsdistrikten skall beakta som ett avdrag från det antal lodjur som får fällas med stöd av jaktlicenser den extra avgång, som omfattar antalet lodjur som efter att föreskriften meddelats har avlivats med stöd av undantagstillstånd som beviljats enligt 41 § 2 mom. i jaktlagen eller 25 § i polislagen (493/1995). Även andra av människor dödade lodjur som kommit till kännedom skall beaktas. De fastställda övre gränserna är inte sådana kvoter, som jaktvårdsdistrikten skall sträva att fylla, eller avsedda att tjäna som grund för beviljande av jaktlicenser. Jaktvårdsdistrikten kan bevilja jaktlicenser, såvida dessa inte särskilt har begränsats, enligt prövning från fall till fall i situationer där förutsättningarna för beviljande av jaktlicens uppfylls enligt de stränga villkor som habitatdirektivet och jaktförordningen ställer. De övre gränserna fastställs med iakttagande av försiktighetsprincipen.

Den grundläggande utgångspunkten för avvikelse från skyddet av lodjuret har alltid varit att jakten i första hand skall ske med stöd av jaktlicenser som beviljats av jaktvårdsdistrikten inom ramen för största tillåtna fångster under den tid som fastställts i 28 § 2 mom. i jaktförordningen. Ett undantag har varit, att jord- och skogsbruksministeriet i särskilda fall efter prövning har kunnat bevilja jaktlicens för lodjur med stöd av de i 41 § 2 mom. i jaktlagen nämnda orsakerna oberoende av den i 24 § 2 mom. i jaktförordningen fastställda fredningen för att döda en bestämd individ. Ministeriet har beviljat dessa licenser såvitt möjligt enbart under den tid då jaktvårdsdistrikten inte har haft möjlighet att avvika från skyddet av lodjuret eller

jakten på grund av brådska eller sin speciella karaktär kräver förfaringssätt som är förbjudna i jaktlagen.

Enligt uppgifter som jord- och skogsbruksministeriet erhållit tidigare hade Svenska Österbottens jaktvårdsdistrikt fattat de i distriktets utlåtande nämnda jaktlicensbesluten 27.11.2003 (två beslut), 17.12.2003 och 22.12.2003. Med stöd av det ena av de jaktlicensbeslut som fattades 27.11.2003 hade det varit möjligt att jaga lodjur också på det område som avses i det överklagade beslutet. Med jaktlicensen hade 8.1.2004 erhållits en lodjurshanne som byte. Enligt ministeriets uppfattning är det dock ifrågasatt om man med en så här tidigt genomförd jakt kan inverka konkret i förebyggande syfte på den störning av valpningen som de sökande hänvisar till, särskilt som valpningen enligt de sökandes uppgifter inträffar från och med början av april. Om man å andra sidan strävar till att på detta sätt försöka förebygga skador utan kontakt med tidpunkten för den egentliga skaderisken kan följden vara att man för att åstadkomma någon verkan måste döda alla lodjur i regionen. Det är dock fråga om en helt fredad viltart, vars avsiktliga störande eller dödande är förbjudet och från vars fredning avvikelse kan ske endast på vissa bestämda grunder. Enbart det att det förekommer lodjur inom det i ansökan avsedda 20 000 hektar stora området eller att lodjuren rör sig i närheten av pälsdjursfarmerna utan att orsaka skada, är inte en tillräcklig grund för beviljande av licens.

Vilt- och fiskeriforskningsinstitutet konstaterade i sina två utlåtanden, att man i Svenska Österbottens jaktvårdsdistrikt med iakttagande av principen för ekologiskt hållbart nyttjande kan jaga nio lodjur under jaktåret 2003/2004. Jord- och skogsbruksministeriet hade genom de rapporter Svenska Österbottens jaktvårdsdistrikt har lämnat in kännedom om att det inom jaktvårdsdistriktets område hade fällt fyra lodjur och att en lodjurshona hade blivit överkörd av en bil 4.1.2004 i Kvevlax i Korsholm. Redan enbart mot den bakgrunden hade man i jaktvårdsdistriktet ännu kunnat döda fyra individer. Ministerier angav redan i sin föreskrift (Dnr 2344/720/2003, 24.9.2003) som riktlinje att det i Svenska Österbottens jaktvårdsdistrikt kan fällas högst fyra lodjur. Den maximala tillåtna fångsten begränsades till fyra lodjur för att lodjursstammens utvecklingsbehov i Svenska Österbottens jaktvårdsdistrikt och distriktets omgivning skall säkerställas enligt de ställda målen. Ministeriet fäste också särskild uppmärksamhet vid Vilt- och fiskeriforskningsinstitutets utlåtande, enligt vilket en hållbar dimensionering av lodjursjakten försvåras av att artens stamfluktuationer inte ser ut att ha något fast samband med beskattningen genom jakt.

De sökande beskrev i sin ansökan den skaderisk lodjuren utgör för pälsdjursuppfödningen. Särskilt underströk sökandena silverrävarnas valpningstid som närmade sig. Ytterligare gav sökandena uppgifter om antalet mink- och rävhonor och ungar av dessa samt om deras ekonomiska värde. Å andra sidan framgick det inte av ansökan att det ännu skulle ha uppkommit skador på farmerna ifråga eller inom ett större, till dessa farmer angränsande område. Vid handläggningen av ansökan hade jord- och skogsbruksministeriet tillgång till statistik över skador som orsakats av lodjur 2003. De ansökningar om ersättning för skador orsakade av stora rovdjur som hade ankommit till ministeriet fram till utgången av 2003 visade, att det inte förekommit av lodjur orsakade skador på pälsdjursfarmer i Finland. Till ministeriets kännedom hade inte heller kommit uppgifter om av lodjur orsakade skador på pälsdjursfarmer under innevarande år. I det här sammanhanget bör det också beaktas, att av lodjur orsakade djurskador på pälsdjursfarmer ersätts enligt statsrådets förordning om ersättning för skador som orsakats av rovdjur (277/2000), varvid ingen blir oskäligt lidande av

de skador som uppkommit.

Jord- och skogsbruksministeriet beslöt förkasta ansökan, emedan de fakta de sökande presenterade inte kunde anses vara tillräckliga för att bevilja licens för att döda tre individer av en helt fredad viltart. Dessa fakta var inte heller jämförbara med grunderna för beviljande vid tidigare beslut om undantagstillstånd som fattats av ministeriet. Ministeriet hade redan i den ovannämnda föreskriften 24.9.2003 fastställt en fångstkvote för Svenska Österbottens jaktvårdsdistrikt som motsvarade största tillåtna fångstkvote och för dennas del hade inte någonting framförts som skulle ha gett anledning till ändringar.

Den i besvären hänvisade 41 § 1 mom. i jaktlagen tillämpas endast i så kallade nödvärnssituationer. Detta stadgande har inte kunnat tillämpas i ministeriets överklagade beslut. När fallet prövas enligt 41 § 2 mom. i jaktlagen granskas först existensen av en annan tillfredsställande lösning och bevarandet av en gynnsam skyddsnivå av lodjuret, varvid bestämmelserna i habitatdirektivet iakttas.

Ministeriets beslut har fattats i enlighet med 41 § 2 mom. i jaktlagen och inom ramen för den prövningsrätt som avses i nämnda paragraf. Besvären bör förkastas såsom orgrundade.

A har inkommit med ett genmäle. A har bland annat konstaterat att grundlagen förtäljer att medborgarna har rätt till skydd för sig själva och sin egendom. Grundlagsskyddet skall skötas av myndigheter och beaktas före alla andra påbud. Med sitt beslut har jord- och skogsbruksministeriet inte beaktat de grundlagsenliga rättigheterna.

De skador på pälsdjursfarmer som man ville förebygga med ansökan har börjat realiseras. Flera farmer har under valpningsperioden haft påhålsning av stora rovdjur, men det är inte säkert om det är fråga om varg eller lo. Den 8 juni på morgonen observerades ett lodjur på en pälsfarm i Korsnäs, och enligt farmaren har minst 100 rävalpar dödats.

Högsta förvaltningsdomstolens avgörande

Högsta förvaltningsdomstolen har prövat ärendet. Besvären förkastas.

Motiveringar:

Tillämpliga stadganden i jaktlagen och i jaktförordningen

Enligt 5 § 1 mom. 1 punkten i jaktlagen räknas bland annat lodjur som vilt.

Enligt 10 § 2 mom. i jaktlagen kan, om jakten orsakar fara för bestånd av något annat än i 1 mom. nämnt vilt eller kräver ett ändamålsenligt ordnande av jakten på sådant vilt detta, genom förordning stadgas att jaktlicens krävs för jakten eller att en regional kvote som bestäms av jord- och skogsbruksministeriet iakttas vid jakten. Härvid stadgas genom förordning om

villkoren för beviljande av jaktlicens eller kvot samt om förfarandet som skall iakttas vid beviljandet, om avgift som skall uppbäras för licensen och om annat som gäller licensen. Genom förordning kan också stadgas att licens beviljas av jaktvårdsdistriktet.

I 37 § 1 mom. i jaktlagen stadgas att om det för att bevara ett viltbestånd eller trygga en störningsfri fortplantning inom ett viltbestånd behövs, skall viltarten i fråga fredas för en bestämd tid eller tills vidare. Om de viltarter som skall fredas och om fredningstiderna stadgas genom förordning. Vidare stadgas i sagda moment bland annat att vilt inte får jagas eller skadas under fredningstiden.

Enligt 41 § 1 mom. i jaktlagen får avvikelser göras från förbudet i 38 § och de skyddsbestämmelser som avses i 39 § 2 mom. för att avvärja skador som hotar husdjur eller för att skydda, sköta eller använda byggnader, anordningar eller någon annan egendom. Härvid tillämpas inte heller vad som stadgas om erläggande av jaktvårdsavgift. Vilt får inte orsakas skada som är oskälig i förhållanden till värdet av det intresse som skyddas. Vilt får dödas endast om det är nödvändigt för att avvärja en fara som omedelbart hotar människor eller husdjur, i farm uppfödda djur eller annan egendom. På dödat vilt tillämpas 83 §.

Enligt 2 mom. i samma paragraf kan jord- och skogsbruksministeriet med jakträtthavarens samtycke för vetenskaplig forskning, viltvård, förhindrande av skador, förebyggande av djursjukdomar eller för andra godtagbara ändamål bevilja tillstånd att med förbjudna fångstredskap eller fångstmetoder döda eller fånga vilt samt att ta bon, ägg och ungar under fredningstiden.

Enligt detaljmotiveringen till 40 § 2 mom. i jaktlagen (Regeringens proposition med förslag till jaktlag och lagar som har samband med den, RP 300/1992 rd) som motsvarar nuvarande 41 § 2 mom. i jaktlagen kunde jord- och skogsbruksministeriet "med jakträtthavarens samtycke bevilja tillstånd att under fredningstiden med förbjudna fångstredskap, fångstmetoder eller fångstsätt döda eller fånga vilt samt att ta bon, ägg och ungar. Tillstånd kunde beviljas för vetenskaplig forskning, viltvård, förhindrande av skador, förebyggande av djursjukdomar eller för annat godtagbart ändamål". Den motsvarande finskspråkiga motiveringen lyder: "Jord- och skogsbruksministeriet kunde med jakträtthavarens samtycke bevilja tillstånd att döda eller fånga vilt samt att ta bon, ägg och ungar under fredningstiden, med förbjudna fångstredskap eller -metoder.

Enligt 91 § i jaktlagen utfärdas närmare stadganden om verkställigheten av jaktlagen genom förordning.

Enligt 2 § 1 mom. i jaktförordningen skall i 1 § nämnd jaktlicens sökas skriftligen hos det jaktvårdsdistrikt inom vilket huvuddelen av det i licensansökan avsedda jaktområdet ligger.

Enligt 2 mom. i samma paragraf är villkor för beviljande av jaktlicens att viltbeståndet i fråga är livskraftigt på området och att jakten inte inverkar menligt på möjligheterna att upprätthålla en gynnsam skyddsnivå. Jaktlicens beviljas högst för ansökt antal vilt. Kräver en ändamålsenlig vård av beståndet samt ett opartiskt och ändamålsenligt ordnande av jakten detta, kan det antal bytesdjur som licensen gäller fastställas till ett färre antal än det ansökta.

Vid beviljande av jaktlicens skall beaktas att de skador som förorsakas av djuren i fråga hålls på en skälig nivå.

Enligt 3 mom. i samma paragraf kan jord- och skogsbruksministeriet vid behov meddela bestämmelser om begränsning av den jakt som bedrivs med stöd av jaktlicenser, om villkoren för beviljande av jaktlicens, om förfarandet vid beviljande av jaktlicens samt om redogörelse som skall ges om med stöd av jaktlicens bedriven jakt.

24 § i samma förordning innehåller enligt rubriken till paragrafen stadganden om allmänna fredningstider. Enligt 2 mom. i nämnda paragraf är bland annat lodjur alltid fridlyst.

Enligt 25 § 3 mom. i samma förordning kan jord- och skogsbruksministeriet av skäl som anges i 19 § och 41 § 2 mom. jaktlagen meddela undantag från fredningstider enligt sagda förordning.

I 28 § 1 mom. i samma förordning stadgas, att om det inte finns någon annan tillfredsställande lösning och jakten inte inverkar menligt på möjligheterna att upprätthålla en gynnsam skyddsnivå, kan avvikelser från de allmänna fredningstider för varg, brunbjörn, uter och lodjur som föreskrivs i 24 § 2 mom. ske för att 1) bevara vild fauna eller flora, 2) förebygga särskilt betydande skada på jordbruk, skogsbruk, fiske, djurhållning eller annan egendom, 3) på grund av tvingande skäl trygga folkhälsan, den allmänna säkerheten eller något annat särskilt betydelsefullt allmänt intresse, de ekonomiska och sociala skälen inberäknade, samt om beviljande av undantag medför förnämst nytta för omgivningen, samt 4) för att selektivt och begränsat eliminera vissa individer i noggrant övervakade förhållanden.

Enligt 2 mom. 4 punkten i samma paragraf får jakt i de syften som anges i 1 mom. bedrivas på lodjur, med undantag för lodjurshona som åtföljs av årsunge, 1.12-28.2.

Enligt 3 mom. i samma paragraf krävs för jakt som avses i 2 mom. jaktlicens.

Stadganden i habitatdirektivet

Med beaktande av 3 §, 37 § 1 mom. och 38 § 3 mom. i naturvårdslagen har rådets direktiv om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter (92/43/EEG) eller det så kallade habitatdirektivet genomförts genom jaktlagen och jaktförordningen i de avseenden som definieras i ovan nämnda lagrum.

Lodjur hör till de i bilaga 4 (a) till habitatdirektivet nämnda djurarter, som kräver noggrant skydd.

Enligt 12 artikel 1 a punkten i habitatdirektivet skall medlemsstaterna vidta nödvändiga åtgärder för införande av ett strikt skyddssystem i det naturliga utbredningsområdet för de djurarter som finns förtecknade i bilaga 4 (a), med förbud mot att avsiktligt fånga eller döda exemplar av dessa arter i naturen, oavsett hur detta görs.

Enligt 16 artikel 1 b punkten i habitatdirektivet får medlemsstaterna göra undantag från bestämmelserna i bland annat artikel 12, förutsatt att det inte finns någon annan lämplig lösning och att undantaget inte försvårar upprätthållandet av en gynnsam bevarandestatus hos bestånden av de berörda arterna i deras naturliga utbredningsområde, för att undvika allvarlig skada, särskilt på gröda, boskap, skog, fiske, vatten och andra typer av egendom.

Erhållen utredning och rättslig utvärdering

A och hans medparter har 12.1.2004 hos jord- och skogsbruksministeriet ansökt om tillstånd att före 31.3.2004 avliva tre lodjur som rör sig runt pälsfarmer. Avsikten var att förebygga betydande skada för pälsdjursfarmningen som näring.

Ministeriet hade genom sin föreskrift av 24.9.2003 som riktlinje meddelat att högst fyra lodjur kan fällas inom Svenska Österbottens jaktvårdsdistrikt under jaktåret 2003-2004. På grund av föreskriften har Svenska Österbottens jaktvårdsdistrikt beviljat fyra jaktlicenser för distriktets område, och fyra lodjur hade redan fällts innan A:s med fleras ansökan blev anhängig. Ytterligare hade en lodjurshona blivit överkörd 4.1.2004 i Korsholm som hör till samma jaktvårdsdistrikt som Korsnäs.

Högsta förvaltningsdomstolen anser att även ansökan om undantag från själva fredningstiden trots ordalydelsen i 41 § 2 mom. i jaktlagen kan avgöras med stöd av nämnda moment. Lodjuret hör till djurarter som enligt habitatdirektivet kräver noggrant skydd, och arten är som utgångspunkt fredad året om. Vid beviljandet av jaktlicens på grund av 10 § 2 mom. i jaktlagen samt 2 och 28 § i jaktförordningen skall stadgandena i habitatdirektivet beaktas när jaktlagen och jaktförordningen tillämpas. Ansökningen har anhängiggjorts såsom ansökan om undantag från fredningstiden enligt 41 § 2 mom. i jaktlagen och 25 § 3 mom. i jaktförordningen därför att alla de fyra djur som enligt ministeriets föreskrift fick fällas redan hade hunnit dödas. Enligt de ovannämnda stadgandena kan undantag beviljas bland annat för förhindrande av skador. I 28 § i jaktförordningen stadgas om syften och förutsättningar för undantag från fredningstider bland annat för lodjur. Dessa stadganden har omformats för att uppfylla kraven som ställs i habitatdirektivet.

Förutsättningarna för meddelande av undantag från fredningstiden enligt 41 § 2 mom. i jaktlagen bör tolkas med beaktande av systemet enligt 2 och 28 § i jaktförordningen samt stadgandena i habitatdirektivet. Med beaktande av att fyra lodjur redan hade fällts med stöd av jaktlicenser som beviljats av Svenska Österbottens jaktvårdsdistrikt i enlighet med 2 och 28 § i jaktförordningen, och att i ärendet inte har företetts tillräcklig utredning om att tillståndet (enligt ansökningen) skulle behövas för att förhindra sådana skador som avses i 41 § 2 mom. i jaktlagen, har förutsättningarna för meddelande av undantag från fredningstiden inte varit för handen.

Slutledning

På de ovannämnda grunderna strider jord- och skogsbruksministeriets beslut inte mot lag. Med beaktande av 7 § 1 mom. förvaltningsprocesslagen skall besvären således förkastas.

I ärendets avgörande har deltagit presidenten Pekka Hallberg samt förvaltningsråden Esa Aalto, Pekka Vihervuori, Kari Kuusiniemi och Irma Telivuo. Ärendets föredragande Tuula Pääkkönen.